

LUCIAN CIUCHIȚĂ
MONADA RAȚIUNII

**LUCIAN
CIUCHIȚĂ**

MONADA
RAȚIUNII

Director editorial: Dana Anghelescu

Corectură: Mihaela Hura

Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIUCHIȚĂ, LUCIAN

Moneda rațiunii / Lucian Ciuchiță. - Brașov:

Libris Editorial, 2018

ISBN 978-606-8953-28-1

821.135.1

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799

E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

PORTRETUL SCRIITORULUI LA A DOUA TINEREȚE

Nici aici, ca de altfel nicăieri în opera sa, și când spunem *operă* nu exagerăm, pentru că scrierile sale cresc în ritmul în care aprecierile oamenilor de litere anunță un nou nume de referință în literatura română, nu-și găsește liniștea.

Când Napoleon îi spunea tânărului Emmanuel de Las Cases, cu resemnarea iremediabilă a învinsului: „*Ce roman viața mea!*” în cețoasa insulă a exilului său definitiv, Sfânta Elena, nu știa că peste fix două veacuri un scriitor român mistuit de patima scrisului se va întreba: „*Ce roman urmează?*”

În vremea letopisețelor s-ar fi scris că „*fost-au din vechime un mare vornic al graiului valah și al slovelor meșteșugite.*”

Cum vremea letopisețelor este de mult apusă, vă voi spune că sunt două decenii de când, în peisajul literar românesc, a pășit, cu un curaj care sfida orice atitudine mioritică, un tânăr impetuos, conștient de forța și valoarea

Respect scrierilor sale, mai ales că purta, pe pagina de gardă a întâiului său op, pana poleită de geniu a inegalabilului Marin Sorescu.

„O pată de culoare dorește să aducă Lucian Ciuchiță în poezia celei mai tinere promoții. Ambiția sa este ajutată de daruri reale ținând de intensitatea trăirii, dezinvoltura cu care abordează unele teme, terestre și extraterestre.

Manuscrisul pe care mi l-a prezentat spre consultare: „Oameni și Țărmuri” posedă destule virtuți pentru a vedea lumina tiparului devenită atât de scumpă. Îi doresc tânărului poet mult noroc și victorie în lupta cu sine”.

MARIN SORESCU

(București, 7 mai 1996)

La început, părea cuprins de teama compunerii unor fraze lungi, în care s-ar fi putut pierde ca un fluture cu aripi verzi într-o pădure de conifere.

Drept urmare, a debutat cu o carte de versuri povestite, poeme scurte în care filozofia se îmbina cu imnuri de dragoste, iar viziunile funeste piereau, lovite necruțător de optimismul unui tânăr exuberant.

Ar fi clădit castele pe „mase de aer cald”, vorba meteorologilor, dacă nu s-ar fi temut că „ploi, pe alocuri torențiale” i-ar fi diluat cerneala din călimară, iar slova ar fi devenit cuvânt sec, stors de sensuri.

Înțelepciunea chinezilor ne învață că și cel mai lung drum începe cu primul pas... „Oameni și Țărmuri”, scris și publicat în 1996, a fost primul său pas spre o glorie pe cât de așteptată, pe atât de meritată!

Au urmat alte abordări, tatonări dibace, prudente, în vederea construirii unei opere care nu se vrea, ci este novatoare în literatura noastră: romanul distopic, revolu-

ționar în galeria scrierilor contemporane, perspectiva sumbră, dar lucidă, asupra unui viitor mai degrabă cenușiu spre negru, în condițiile în care societatea, în ansamblul său, rămâne închistată în precepte medievale, adaptate anilor 2000.

Cine nu poate, moare, cine se opune, moare, chiar și cei care nu pot înțelege sau alege, mor!

Rămânem noi, cei care Știm, care Vrem, care Putem!

Lumina care dă strălucire fabuloasei sale „*Insule a Purgatoriului*” pleacă de la întâiul pionier al romanului distopic universal, rusul Evgheni Zamiatin, cel care a murit neînțeles de contemporanii săi, mușici sărmani pentru care romanul „*NOI*”, publicat de Zamiatin în 1921, valora mai puțin decât un codru de „*hleba*”.

Acum câteva secole, marele cărturar și cronicar Miron Costin ne asigură că: „*Nu este alta mai frumoasă și mai de folos (...) zăbavă decât cetitul cărților*”.

„Avut-ați voi în fața dumneavoastră romanul „*Insula Purgatoriului*” izvorât dintr-un scenariu scris de același autor, deturnat de „*mafia*” ce domină zona filmelor de gen – „*movies the dark*” („viziuni întunecate”) în Hollywood!

Un scenariu absolut original ajunge, pe căi oculte, în mâna unor regizori experimentați, pricepuți doar în a face mici modificări, ce, apoi, biciuiesc demararea filmărilor și, sub presiunea procesului declanșat la București, realizează filmul „*Escape Plan*”.

Scenariul original, „*Prizonierii Apelor*”, și romanul „*Insula Purgatoriului*” sunt creația lui Lucian Ciuchiță.

Pelicula „*Escape Plan*”, cu nume mari din industria cinematografică, ar fi mai corect să se numească, exact ceea ce este: „*Plagiatorii de la Hollywood*”.

Furat, lovit, rănit, ce face Lucian Ciuchiță?

Nimic deosebit... pentru el.

Începe un proces lung și costisitor împotriva prădătorilor.

În rest, pur și simplu, face ce știe el cel mai bine...
Scrie!

Și scrie un policier alert, mustind de filozofie și umor, în care atinge din nou lupta „*Binelui cu Răul*”.

Da! Este „*Copoiul din Cardiff*” – o poveste avertisment despre pericolul crescând al fundamentalismului religios, o explozie de bucurie a victoriei „*Binelui*”, o lecție de umor predată scriitorilor englezi contemporani care preferă importul de americanisme ieftine, și, mai ales, o palmă pe obrazul gros, de toval, al celor care cred că dacă fură de la un scriitor original, devin ei înșiși originali!” (*Gabriel Alexandru Ionescu, istoric*)

„*Insula Purgatoriului*” este un roman care nu poartă dorința în sine, poate de înțeles, de a ne prezenta un Astăzi evident, ci este un avertisment asupra unui Măine care ne poate fi fatal!

A treia apariție editorială, „*Taifun în adâncuri*”, a fost un roman premonitoriu despre situația lumii aflate în pragul unui nou – și ultim – război mondial.

„*Taifun în adâncuri*” este un roman manifest care trage un semnal de alarmă, să înțelegem că toate aceste parade militare nu numai că nu vor să cultive flori în parcuri, ci și că, mai devreme sau mai târziu, vor distruge și florile, și pe noi, oamenii.

Vrem PACE pe acest Pământ, pentru ca Soarele să ne poată lumina, fără să-i fie acoperite razele de nori nucleari și de cenușa provenită din carbonizarea naturii din care facem și noi parte.

Soarele, oriunde, este o minciună dacă umbra omului îl acoperă și, cu sabia lașității, îl ucide!

În „*Gemenii lui Bormann*”, Lucian Ciuchiță deschide poarta unor dezbateri al căror scop este, pe de o parte, găsirea unor soluții de neutralizare a exceselor teroriste, pe de altă parte, de ironizare a extremiștilor de orice factură.

Împietind cercetarea istorică și imaginația debordantă, autorul țese o „*pânză de păianjen*” între prezentul agresiv și trecutul care nu trebuie uitat, pentru a nu-i repeta erorile. Evident, în stilul care l-a consacrat, pictează o galerie de figuri, unele odioase, altele comice, toate asamblate într-un puzzle realmente încântător.

Alternează momentele de suspans maxim cu cele de reflecție amară, elimină criminali și trădători, salvează în ultima clipă personajele care poartă în suflet BINELE, totul într-un savuros ton umoristic.

Recenta apariție, „*Celeste – Planeta Purgatoriului*”, este total diferită, chiar dacă la prima vedere titlul cărții îți pare cunoscut sau te trimite cu gândul la „*Insula Purgatoriului*”.

Fără vreo referire (și) la Dante Alighieri, este, pur și simplu... Purgatoriul în dublă variantă, diferit cu siguranță și, cu certitudine, complementar.

Evident, vorbim de două romane diferite, chiar dacă au un numitor comun, Purgatoriul!

„*Celeste – Planeta Purgatoriului*”, transmite un mesaj criptat dintr-o altă civilizație, cu siguranță superioară pământenilor, un nou semnal de alarmă că omenirea nu se află pe drumul cel bun.

Ideea, e drept, apare și în romanul distopic „*Insula Purgatoriului*”, dar acum revine cu alte noi informații, și mai pertinente.

Ceea ce frapează la prima vedere este schimbarea modului narativ, a gradului de complexitate a expunerii, fără însă să părăsească stilul care l-a consacrat, cu multă filozofie și umor de excelentă calitate. De data aceasta ne

Respect p...
 răsfată și ne încântă și cu o dublă poveste de dragoste, una pe Pământ, la Paris, și cealaltă în nemărginitul spațiu extraterestru, pe o planetă misterioasă, Atracius. Ne prezintă într-o altă cheie o incredibilă poveste, aventura unei femei cu totul și cu totul deosebite, Celeste, care, în urma unei come diabetice, nu este salvată – și chiar vindecată – de semenii săi, ci de extraterestri. O entitate superioară face posibile atât salvarea, cât și transportarea ei pe o altă planetă, dintr-o altă galaxie, aflată la milioane de ani-lumină.

Ce așteaptă conducătorul planetei Atracius de la Celeste?

De ce o Femeie primește misiunea de salvare a unei planete? De ce Pământul? De ce o pământeană?

„DE CE EU?!”, își lansează Celeste întrebarea în cosmos.

Nedumerirea ei, și a noastră, cititori necunoscători ai misterelor romanului, o puteți înțelege, parțial, citând un fragment: *„Apoi continuă, întrebându-se și tot ea răspunzându-și, pe aceeași frecvență negativă a gândurilor și întrebărilor retorice, ce aproape n-o părăsise o clipă de când „plecase” de pe Pământ, cu aceeași tonalitate sumbră, a trăirilor care plutesc pe apele neștiute ale destinului,acompaniate de o muzică stranie, ce-i pare un vals al vieții de dincolo de moarte.”*

Fără a deconspira întreaga poveste, pot a răspunde întrebării: *„De ce este selectată Celeste din miliardele de ființe umane de pe Pământ?”*... pentru că era singura ființă capabilă să îndeplinească acea misiune, pentru că ea era Aleasa!

Ultima apariție a maestrului Lucian Ciuchiță, „250 de kilometri și un secol de amintiri”, superficial, la o primă vedere, te trimite cu gândul la minunatele cărți

ale copilăriei zburdalnice ale marelui scriitor american Mark Twain, și acest roman fiind autobiografic, și eroul romanului în cauză, Alexandru, fiind un copil „pus pe rele”. Dar asemănarea se oprește aici, eroul maestrului Ciuchiță, copil crescut în plină „iepocă” comunistă, cu amintiri puternic înfipite în trecutul bunicilor și părinților săi, implicându-și cititorii în zbuciumatul și greu încercatul veac al existenței statului român și, dacă ar fi să rezumi în doar câteva cuvinte valoarea și importanța acestui roman, acest lucru trebuie în primul rând remarcat și subliniat. (Mircea Georgescu)

Lucian Ciuchiță scrie, pictează, mângâie și atinge totul cu dragostea cu care Romeo își striga Julietei iubirea!

Doar că Julieta lui este artă pură, pe care jură că nu o va înșela niciodată!

PROLOG

Sunt mulți care vor să mângâie cu penița inspirației o pagină de creație literară, dar prea puțini sunt cei care reușesc să atingă acest obiectiv.

Creația aparține doar literatorilor cu har și scriitorilor care se bucură de adevărata bogăție spirituală...

În schimb, în contrapartidă, există mulți, prea mulți, cei care, în dorința de a obține într-un mod facil notorietatea și de a parveni cât mai repede, își vând sufletul diavolului și se pun bine cu Puterea, preferând obediența, în loc să rămână demni și independenți în exprimarea ideilor.

Brusc, devin progeniturile lui Faust și se transformă în scribi moderni, la nivelul unor secretari în slujba unui domnitor, sau mai bine zis: iubitori de manipulare și interese obscure.

Își spală fața zilnic cu „*apa sfințită*” din butoaiele minciunii și cu nonșalanță se complac în noua lor activitate: compilatori de texte și idei filozofice ce aparțin unor adevărați scriitori care, din păcate, nu se mai află de mult printre noi.

Se cred „*Buricul pământului*”, dar nu sunt nimic altceva decât „*Notorii de pomână!*”

Motto: „*La început a fost Cuvântul.*”

(Sfânta Evanghelie după Ioan)

PARTEA I

REGII CUVÂNTULUI

Sus, pe muntele care fusese cândva salvarea lui Noe și a rasei umane, cu ceva vreme în urmă, un arhitect plin de har ridicase o piramidă din cristal venețian, în care se afla o singură încăpere.

Singurele piese de mobilier din încăpere erau o masă imensă, rotundă, din lemn de sequoia și 12 jilțuri regale, acoperite cu catifea purpurie.

Aici, veniți din toate cele patru zări, de peste țări și mări, cei mai mari înțelepți ai Pământului se adunaseră să dezbată – și, poate, chiar să rezolve – o problemă dintre cele mai grave cu care se confrunta omenirea.

„*Cei 11 Regi ai Cuvântului*” stăteau așezați în jurul mesei, nouă dintre ei având în față câte un plic, de aceeași culoare cu cea asociată numelor sub care erau ei cunoscuți omenirii, în fața celorlalți doi plicurile fiind „*curcubeu*”.

Respect pentru fiecare plic, pe hârtia filigranată, din orez, era aceeași întrebare: „*De ce Cuvântul s-a împotmolit în laguna necunoașterii și a ignoranței, de ce nu mai este folosit la justa lui valoare și lumea nu-i mai înțelege nici sensul și nici necesitatea obiectivității?*”

În sfârșit, sosi și cel ce le solicitase prezența, un Scriitor Real, și nu unul conjunctural.

Se așază pe cel de al doisprezecelea scaun, completând cercul perfect, și le făcu un semn „*Celor 11 Regi ai Cuvântului*” să-și deschidă plicurile ce le aveau în față.

Suplimentar întrebării, în josul paginii, scris cu litere foarte mici, Scriitorul își permisesese să sublinieze consecința cea mai gravă a nepăsării față de cuvântul scris și rostit: „*ADEVĂRUL este cel care suferă cel mai mult și, odată cu el, întreaga omenire.*”

Înainte de a începe dezbateră, Scriitorul dădu roată cu privirea spre invitații săi, de la dreapta spre stânga, rememorându-le definitoria simbolistică a culorilor: Regele Alb, întruchipând Puritatea, Înțelepciunea, Harul și Victoria; Regele Albastru, întruchipând vibrațiile energiei astrale și cunoașterea noastră în mișcare, Coroana, Frumusețea și Fundamentul; Regele Negru, întruchipând timpul propriu-zis, Îndoiala, Pământul și Spațiul; Regele Galben, întruchipând Lumina, Viața, Forța Gândului și toate cele mentale; Regele Indigo, întruchipând Cunoașterea; Regele Roșu, întruchipând Focul, cele fizice, ce permit perceperea realității, dimensiunea orizontală, Inteligența, Rigoarea și Gloria; Regele Verde, întruchipând Apa și Punctul central între energiile fizice și cele spirituale; Regele Portocaliu, întruchipând Simțurile, Atracția Sexuală și Stimularea și Regele Violet, întruchipând Iubirea, Sănătatea, Fericirea și Liniștea Interioară.

Ultimii doi nu erau reprezentativi prin culori, locul lor fiind luat de Regele de Cristal, transparent și instabil și de Regele Mut, chiar cel mai înțelept dintre toți.

Pe deplin satisfăcut de valoarea invitațiilor, Scriitorul fu primul care vorbi:

– În acest ceas greu, până nu este prea târziu, cred că este imperios să vă lăsăm pe voi, cei Înțelepți, să ne luminați calea, dorința voastră de folosire a Binelui și fermitatea cu care îl promovați putându-ne fi salvarea de minciună, de ignoranță. V-am rugat să veniți la această întâlnire de taină să ne transmiteți nu doar secretul frumuseții exprimării, ci și câteva dintre cele mai interesante păreri ce le aveți despre lume și viață.

Nerăbdarea era mare și spiritele începură să se agite, fiind cât se poate de evident că Regii Cuvântului abia așteptau să pornească dezbaterile filozofice.

Dar nimeni nu putea să își spună părerea înainte ca Regele Alb să cuvânteze întâiul. Apoi abia putea lua fiecare la rândul său cuvântul, supunându-se unui protocol vechi de secole. Chiar dacă ordinea dreptului la cuvânt era clar prestabilită, dorința de a interveni se cerea confirmată prin ridicarea sceptrului, întotdeauna doar după ce antevorbitorul își încheia expunerea.

Singurul care putea interveni oricând ar fi dorit era Regele Mut care, din motive lesne de înțeles, pe cele ce le avea de spus, le scria cu ajutorul sceptrului său în cutia mare, plină cu nisip auriu, de care nu se despărțea niciodată.

Totul se desfășura într-un cadru asemănător cu o tablă de șah, dar totuși total diferit, nimeni nu juca rolul Regelui – Regi fiind oricum ei înșiși – și nici al Reginei – femeile, poate misogin, poate din alte motive, nefiind acceptate, dar fiecare putea fi ce-și dorea, pion sau cal, turn sau nebun – fiind de precizat că Sisa ben Dahir, „*inventatorul jocului*”, numise pionul *soldat* și nebunul, *ofițer*.

Se înfruntau, ca piese albe și negre, putând schimba tabăra după cum le era chef, sau, mai corect spus, după cum o necesita strategia luptei dintre ALB și NEGRU, BINE și RĂU, în veșnica dualitate a ființei umane.

Regele Alb, ridicând sceptrul, deschise dialogul Regilor și tăcerea, care devenise destul de neliniștită, dispăru odată cu prima întrebare:

– De ce cuvântul nu mai este sacru?

Regele Negru, poate cel mai îndreptățit să răspundă, cugetă doar o clipă și intervine cu detășare:

– Puterea cuvântului este imensă doar atunci când este folosită cum trebuie, atunci când își găsește publicul ascultător. Oamenii, indiferent dacă provin din lumea profană sau din cea spirituală, sunt „*bombardați*” zilnic, ceas de ceas, în fiecare secundă, cu informații care au menirea să găsească o breșă în cunoașterea lor, o rătăcire de moment sau doar o lipsă de experiență! Răul se creează cu ușurință, ba chiar le place la un moment dat, căci le hrănește orgoliul și îi face incapabili să-și recunoască frustrările. Este valabil pentru oamenii găunoși în suflet, care nu pot înțelege și, mai ales, transmite lucruri frumoase.

Îată de ce există semeni de-ai noștri întru rațiune la care dorința de epatare și expunere nejustificată atinge cote alarmante în sugrumarea bunului simț, a modestiei și profesionalismului, a menirii pentru care am jurat cu toții să folosim arta cuvântului în scopuri benefice umanității. „*Teoria cățărătorului*” („*Teoria riscului*”) spune că este un pericol potențial sporit, mai mult sau mai puțin vizibil, să îți frângi gâtul cu atât mai tare, cu cât te cațeri mai sus. Pe alpiniști îi înțeleg perfect în acțiunile lor temerare, a se cățara cât mai sus, cu orice risc, este însuși scopul vieții lor, dar nu-i pot înțelege pe cei care escaladează versantul incapacității lor de „*regăsire spirituală*”! Pământul se pare că nu mai este sub picioarele lor sau – și mai corect – lumea capului lor nu realizează că se află în fapt în „*Lumea picioarelor*”! Poate nu este atât de târziu, încât să fie prea devreme să nu ne putem întreba dacă ne mai place ce facem.

Regele Negru, ca semn că își terminase prima sa intervenție, se așează.

Regele Albastru își ridică sceptrul și, privind spre Scriitorul Adevărat, cuvântă:

– Am citit cu plăcere ultimul tău manuscris și m-am bucurat să văd în el construcții de cuvinte nemegalitice, de mărimea pietrei brute cu care ne-ai învățat și mie, nouă, asemenea ție, ne place să operăm în limbajul simbolurilor și al înțelepciuni.

– Mă bucur să aud că apreciezi conceptul meu despre arta cuvântului. Infatuat de-aș fi, aș crede că sunt asemenea vouă, dar tot mai consider că era necesară întâlnirea noastră. Aveam, am, nevoie de părerile voastre și de aceea mi-am permis să deranjez niște frați întru rațiune, dar care, de bună seamă, simt diferit expansiunea Universului și care, cu siguranță, trăiesc o altă stare de normalitate.

Respect pentru Regele Galben, profitând de faptul că antevorbitorul său se așezase deja, cuvântă la rându-i:

– Cred că sunt mai multe stări, dar fiecare o accesează pe cea care îi place mai mult, poate singura pe care o înțelege.

Adevărul absolut este greu de găsit, el există independent de voința noastră și se pare că se lasă așteptat. Binele nu este întotdeauna triumfător, ba chiar și atunci când câștigă, mai are și pierderi colaterale. Binele trebuie să fie „*auto-determinant*” și reformator în mințile celor care îl caută!

Suntem cu toții diferiți și, în consecință, avem fiecare propriul sistem de valori și interpretări. Aici nu suntem în fața televizorului, dacă nu ne convine ceva, să punem mâna pe telecomandă și să dăm cu ea în ecran. Nu, aici, frați întru cuvânt, pe lângă privit unii la alții, mai trebuie și să fim capabili să intrăm și pe aceeași undă de comunicare nu numai între noi, ci și cu ceilalți. Atât vreau acum a vă spune și, poate Regele Indigo vrea și el să completeze cu ceva cele ce-am spus.

– Nu sunt multe de adăugat, doar că este esențial să procedăm înțelept și, dacă unul trage în stânga prea tare, să nu ne grăbim să-i tăiem elanul, lovindu-l cu „*ghiulele de tun*”, ci doar să-l motivăm să tragă și puțin înspre dreapta. Asta este, în fapt, înțelegere și respect, de dorit din ambele părți. Sunt stări ce se traduc frumos în orice limbă și limbaj colocvial. E cazul acum să-l rugăm pe Regele Roșu să ne prezinte un filozof cu înclinații ezoterice, că doar avem destui dintre care alege. Îi sugerez să caute citate din Mircea Eliade, un român de la care mulți au avut multe de învățat. Cât privește tunul, bine că nu l-au inventat dacii, că acum aveam navete spațiale „*Made in România*” și ne duceam pe Marte să jucăm golf. O să îl las pe Regele

Roșu să ne prezinte povestea și, abia după aceea, de va fi cazul, vom analiza și compoziția metalului, spre a vedea unde s-a turnat țeava, chiar de ar fi să chemăm experți mongoli să ne ajute!

Regele Roșu înclină din cap în semn de mulțumire pentru a i se fi dat cuvântul:

– „Cu ce te încântă dacă scoți din context câteva idei (aparțin pantheon-ului universal) și le prezinți ca o planșă din mișcarea ta neuronală! Prea puțină aplecare către scris și interpretare proprie mă cam pune pe gânduri... timpul mă presează, mă opresc aici, mai trebuie să și înțelegem ce se întâmplă în jurul nostru... Important pentru mine este să te exprimi prin propriile tale forțe, să depășești bariera emoțională și să te afunzi mai mult în studiu individual. Atunci și numai atunci vor apărea rezultatele. Dacă doar ne inspirăm și copiem de la alții, nu suntem mai departe de elevii de școală care își fac copiiuțe”.

Regele Verde, nici ce se așeză bine Regele Roșu în jilțul său, că și cuvântă:

– Majestate, te-ai gândit la cineva anume când ai ales acest minunat citat? Mă bucură că ni l-ai reamintit. Fie ca perfecțiunea morală să ne stăpânească viața și sufletul, nu „statornică” potecă a răului care alimentează lipsa respectului de sine. Și fie, meritate sau nu, adresate toate laudele scriitorilor...

– Eu, interveni din nou Scriitorul, nu-mi doresc laude nemeritate, nici măcar „ecouri” pozitive, prefer o polemică bazată pe argumente, o conversație euristică, un dialog între oameni cu capul pe umeri. A face o afirmație despre cineva, chiar și laudativ, fără argumente, este un gest în sine de netoleranță.

Regele Portocaliu păru a fi sincer surprins de cele auzite:

CUPRINS

PORTRETUL SCRITORULUI LA A DOUA TINEREȚE	5
PROLOG	13
PARTEA I	
REGII CUVÂNTULUI	15
PARTEA A II-A	
LAGUNA SINGURĂȚĂII.....	33
A VREA	33
CÂND SE LASĂ LINIȘTEA	35
SCRITORUL PRINTRE SCRIBI.....	35
AZI, PUNTEA ÎNTRE IERI ȘI MĂINE	37
AMINTIRI DESPRE VIITOR.....	38
PĂMÂNT PESTE PĂMÂNT	39
CHIPUL DIN TOPOR	44
IGNORANȚĂ SAU EȘUARE ÎN COMODITATE?	45
DESPRE ARTA MOMENTULUI.....	46
SUNT	47
CIUDATUL DIN METROU.....	48
COOPERATIVA „NOBEL SRL”	50
LUMI ȘI MENTALITĂȚI DIFERITE	52
PRINCIPIUL MAȘINII DE BĂRBIERIT	54

JUMĂTATEA PLINĂ A PAHARULUI.....	55
TELEVIZIUNEA ALB-NEGRU.....	57
CUMPĂNA DINTRE ANI.....	59
GÂNDURI POZITIVE SAU MATURIZARE INTERIOARĂ?.....	60
CINE SUNTEM ȘI CE PUTEM FACE ÎMPREUNĂ?	62
OMUL BUN ȘI EXTRATERESTRUL RĂU.....	63
VISAREA LUCIDĂ...	
SĂ NU PREACURVEȘTI ÎN VIS!.....	65
UN VIDEOCLIP ILAR.....	67
EXPRIMARE AMBIGUĂ.....	69
MATRICEA EXISTENȚEI	71
FILOZOFIA UNEI ZILE PROASTE... CUGET, EXIST CÂT MAI POT!.....	72
VALENTINE'S DAY VS. DRAGOBETELE'S DAY.....	74
LIPSA NOASTRĂ DE ÎNȚELEGERE	
ÎL ÎNTRISTEAZĂ PE SOCRATE.....	75
ÎNȚELEPTUL DIN MUNȚI.....	78
CÂND	79
CĂRȚI ȘI FLORI, FLORI ȘI CĂRȚI.....	80
DESCHIDEȚI PORȚILE SUFLETULUI.....	81
FRICA DE ÎNTUNERIC	82
FRICA DE A FI MURIT	84
DE LA PĂCATUL ORIGINAR (PRIMORDIAL)	
PÂNĂ LA... TELEGONIE!	85
ÎNTRE DOUĂ LUMI.....	90
GÂNDURILE UNUI CĂLĂTOR PRIN VIAȚĂ.....	91
CINE ESTE DUMNEZEU?.....	93
AMINTIRI DIN TIMPUL STUDENȚIEI	96
DECLARAȚIE DE DRAGOSTE	99
UN SCRITOR PROBABIL PEA ROMANTIC	
PENTRU ACESTE VREMURI.....	100
PICURUL DE FERICIRE.....	100
PASAKA	101
LIMBA ROMULANILOR.....	105
PARADISUL PIERDUT.....	106

KENYA, JAMBO!	109
SRI LANKA, UN GIUVAIER SPIRITUAL	114
VA VENI TIMPUL CÂND OMENIREA NU VA MAI EXISTA	121
TIMPUL COMPRIMAT	123
ZIDUL CREDINȚEI	125
VIAȚA BATE FILMUL	129
LA O LANSARE DE CARTE	131
CE-AR FI FOST DACĂ...?	133
TRENULEȚUL DIN BAMBUS	136
CÂND IUBEȘTI	139
TÂRGUL DE ROȘII LITERARE	140
ALTE ROȘII LITERARE	142
CĂRȚI PENTRU UN CREIER LENEȘ	143
AȘ VREA SĂ MUNCESC ÎN MINĂ	143
DRAGOSTE	145
SCLIPIREA DRAGOSTEI	145
CE ESTE DRAGOSTEA?	146
ODĂ FEMEILOR DIN VIAȚA NOASTRĂ	146
VIAȚĂ DE GUNOIER	147
ÎNTÂLNIRE CU UN GENIU	148
IRONIA SORȚII	150
CUM SE SCRIE UN ROMAN DE NICOLAE MANOLESCU	151
VINE PRIMĂVARA	153
DE CE SINGURĂTATEA ARTISTICĂ ARE UN FARMAC APARTE?	154
O LEGE PENTRU LITERATURA ROMÂNĂ	155
INDIFERENȚA UCIDE	155
SINGURĂTATEA FLORILOR	156
UN ALT LOC SUB SOARE	158
HIROSHIMA PRIN BULDOZERE	158
TIMPUL, MARELE DUȘMAN AL CREAȚIEI	159
CULTURA SUBURBANĂ	160
PLANETA ESTE VIE	161

O ZI CU PLOAIE ȘI SOARE.....	162
PRIVIRI.....	163
POVAȚĂ.....	163
AFARĂ SE TRĂGEAU FOCURI DE ARMĂ.....	163
POEZIE DE IARNĂ.....	165
UN JOC DE CUVINTE.....	165
JOIA LINGURIȚELOR.....	168
ÎN CE LUME TRĂIESC!.....	169
GURA BATE.....	170
IUBESC GENIILE.....	173
IDIOTUL.....	174
AM CUNOSCUȚI ȘI AVOCAȚI ROMÂNI	
DE EXCEPȚIE!.....	175
SCRIITORUL LA GRĂDINIȚĂ.....	177
SCULPTURA ÎN LEMNE DE FOC.....	178
SĂ VEZI DINCOLO DE MOARTE.....	179
CE ESTE UN GENIU?.....	179
CE ESTE SCRIITORUL?.....	179
SUNT DOAR UN OM.....	180
SĂ SCRIEM CUVINTE.....	181
DECALOGUL MANIPULĂRII SAU	
PATINAJUL ARTISTIC AL MINCIUNII.....	181
MĂ-SA ARE CRATIMĂ SAU CRATIȚĂ?.....	183
CINE ARE NEVOIE DE SCHIMBARE?.....	184
SINGURĂTATE.....	188
STAREA DE FLUX.....	188
DECALOGUL MINCIUNII.....	190
UITAREA CA FORMĂ DE TĂCERE ABSOLUTĂ.....	191
PRIVIȚI PESTE ZIDUL MANIPULĂRII.....	192
CU CINE TE IDENTIFICI?.....	194
VULCANUL INTERIOR.....	197
REFUZUL DE A ÎNVĂȚA DIN TRECUTE ERORI.....	198
ȘI DACĂ NEBUNUL ARE DREPTATE?.....	199
LOCOMOTIVA DESTINULUI.....	201
TOAMNA MATURITĂȚII STILISTICE.....	203

O PAGINĂ DIN ISTORIA BRUTALĂ	
A ZILELOR NOASTRE	205
WC-UL PUBLIC DIN ROMÂNIA	206
CE FACEM CU NOSTALGIA DICTATORILOR ȘI OFENSIVA POPULISTĂ?	209
GÂNDURILE UNUI SCRIITOR ÎN VIAȚĂ	211
ESTE ATÂT DE TÂRZIU?	213
UNUI SCRIITOR MEDIOCRU	215
PRIETENII SCRIITORULUI	216
SINGURĂTATEA VAMPIRULUI	218
SINGURĂTATEA SCRIITORULUI VIRTUAL	220
CEI PATRU CAVALERI AI APOCALIPSEI CULTURII ROMÂNE	221
ASTĂZI	224
LITERATURĂ DE OMORÂT TIMPUL	224
AM FOST	225
A FI ATACAT CU „ARUNCĂTORUL DE FLĂCĂRI”	225
CINE A INVENTAT FACEBOOK?	226
PRIETENI FALȘI PE FB	228
DIN SECRETELE FERICIRII	230
DIN SECRETELE FERICIRII (II)	231
CELE 4 MARI ADEVĂRURI DIN TĂRÂMUL DE NICIUNDE	232
FILOZOFI DIN TOATĂ LUMEA, UNIȚI-VĂ!	233
EXPERIMENT LITERAR NEREUȘIT	235
SONET DE TOAMNĂ (LUCIAN CIUCHIȚĂ)	236
 EPILOG	 238

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

#RESPECT *Yourself*

Libris EDITORIAL

Respect pentru oameni și cărți

Pentru comenzi și detalii:

LIBRIS EDITORIAL SRL
str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, cod 500030
tel.: 0268. 477. 799
e-mail: editura@libris.ro

www. libris. ro